

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Icbreality s.r.o.**
sídlem Václavská 237/6, Brno
zastoupený bdp advisory s.r.o.
sídlem Kopečná 11, Brno

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného a na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného

takto:

- I. Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhá, aby soud určil, že daňové řízení vedené proti žalobci ve věci vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 je nezákonné, zakázal žalovanému, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před zásahem a vyměřil daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 ve výši uvedené žalobcem v daňovém přiznání do 15 dnů od právní moci rozsudku, odmítá.
- II. Žalovaný je povinen do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 7.11.2016, č.j. 4686125/16/3001-51524-711470.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá ochrany před nečinností a nezákonným postupem žalovaného, který vede řízení o odvolání žalobce ze dne 8.12.2016 proti rozhodnutí (platebnímu výměru) Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj („dále jen „správce daně“) ze dne 7.11.2016, č.j. 4686125/16/3001-51524-711470, kterým byl na základě postupu k odstranění pochybností ve smyslu § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), vyměřen žalobci nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 797 007 Kč za zdaňovací období měsíce února 2016.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce uvádí, že již v průběhu daňového řízení před správcem daně namítal nezákonnost zahájení daňového řízení a nezákonný postup správce daně; tato nezákonnost byla rovněž jedním z odvolacích důvodů proti platebnímu výměru.
3. Žalobce poukazuje na průtahy v odvolacím řízení, kdy původní lhůta pro vyřízení odvolání byla prodloužena do prosince 2017. Vzhledem k tomu, že ani v této lhůtě žalovaný o odvolání nerozhodl, podal žalobce podnět na ochranu před nečinností. Tento podnět byl odložen, o čemž byl žalobce vyrozuměn dne 22.1.2018.
4. Žalobce má za to, že žalovaný činí úkony pouze formálně a účelově k zakrytí své nečinnosti. Po ukončení úkonů správce daně – výsledků svědka konaných dne 24.4.2018 a podání vyjádření žalobce ze dne 7.5.2018 – žalovaný neúměrně a nezákonně odvolací řízení prodlužuje a zkracuje takovým postupem žalobce na jeho právech, neboť žalobci je již od 25.3.2016 zadržován nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ve výši 1 818 285 Kč.
5. Žalobce má dále za to, že celé daňové řízení, včetně zahájení postupu k odstranění pochybností, je nezákonné, a má za to, že pochybnosti správce daně v daňovém řízení rozptýlil.
6. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o odvolání proti platebnímu výměru správce daně ze dne 7.11.2016, č.j. 4686125/16/3001-51524-711470, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozsudku zdejšího soudu, a dále navrhl, aby zdejší soud určil, že postup k odstranění pochybností ve věci přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 je nezákonný.
7. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že právě nezákonný postup žalovaného je předmětem žaloby. Žalovaný se podle žalobce dopouští zcela účelově nepřiměřených průtahů, které mají za následek zadržování nadměrného odpočtu – tudíž jde podle žalobce ze strany žalovaného o nezákonný zásah.
8. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem. U jednání soudu, které ve věci proběhlo, žalobce změnil žalobní petit směřující k ochraně proti nezákonnému zásahu žalovaného tak, že navrhl, aby zdejší soud určil, že daňové řízení vedené proti žalobci ve věci vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 je nezákonné, zakázal žalovanému, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikázal žalovanému, aby obnovil stav před zásahem a vyměřil daň z přidané

hodnoty za zdaňovací období měsíce února 2016 ve výši uvedené žalobcem v daňovém přiznání do 15 dnů od právní moci rozsudku.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

9. Žalovaný pokládá žalobu za nedůvodnou s tím, že pokud jde o samotnou nezákonnost postupu k odstranění pochybností, žalovaný uvádí, že není pasivně legitimovaným správním orgánem, a odkazuje také na možnost využití jiných prostředků nápravy ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).
10. Pokud jde o řízení o odvolání proti platebnímu výměru správce daně ze dne 7.11.2016, č.j. 4686125/16/3001-51524-711470, žalovaný odkazuje na vyrozumění Generálního finančního ředitelství ze dne 12.1.2018, č.j. 2309/18/7700-10124-050820, ve kterém byl podnět žalobce na nečinnost shledán nedůvodným.
11. Žalovaný dále poukazuje na to, že lhůta k vyřízení odvolání byla v daném případě Generálním finančním ředitelstvím prodloužena do 8.12.2017. Přestože tato lhůta nebyla žalovaným dodržena, prodleva ve vyřizování odvolání byla způsobena obsáhlostí a složitostí konkrétní problematiky odvolacího řízení, zejména vzhledem ke složitosti problematiky podvodů na dani z přidané hodnoty. Žalovaný i po uplynutí lhůty stanovené vnitřním pokynem pro vyřízení odvolání, která byla prodloužena Generálním finančním ředitelstvím, neměl dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Proto uložil správci daně, aby podklady doplnil, zejména aby prověřil dodavatelsko-odběratelské vztahy mezi žalobcem a společnostmi Lapertas, a.s., Luxury Garant s.r.o. a OLTEC a.s. Žalovaný poukazuje též na kolizi zásady rychlosti se zásadou správného stanovení daně. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby; taktéž žalovaný na svém procesním postoji setrval v průběhu celého řízení před zdejší soudem, i u jednání, které ve věci proběhlo.

III. Posouzení věci

12. Zdejší soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti, které stanoví § 79 a násl. s.ř.s.
13. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
14. Podle § 80 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.
15. Podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně žalobce proti nečinnosti správního orgánu, byla naplněna podnětem žalobce na ochranu před nečinností žalovaného ze dne 12.12.2017. O podnětu Generálního finančního ředitelství rozhodlo tak, že žalobce vyrozumělo, že jej podle § 38 odst. 4 daňového řádu odkládá (vyrozumění Generálního finančního ředitelství ze dne 12.1.2018, č.j. 2309/18/7700-10124-050820). Zároveň je z pohledu splnění podmínek řízení

a včasnosti podání žaloby podstatné, že ani mezi žalobcem a žalovaným není sporu o to, že řízení o odvolání, jehož účastníkem je žalobce, běží, tj. že v něm dosud nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé, a že žalobou se žalobce vydání tohoto rozhodnutí ve věci samé domáhá. Za tohoto stavu neměl žalobce skutečně jinou možnost efektivní ochrany, než se na zdejší soud v běžícím daňovém řízení obrátit postupem podle § 79 s.ř.s.

16. Za této situace se tedy zdejší soud zabýval důvodností žaloby, neboť žaloba na ochranu před nečinností je přípustná a byla podána včas. Soud o věci rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s.ř.s.).
17. Smyslem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s.ř.s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení (§ 81 odst. 2 s.ř.s.). Není-li mezi žalobcem a žalovaným sporu o to, že žalovaný je orgánem příslušným k vedení řízení a k rozhodnutí ve věci samé, pak klíčovou otázkou pro zdejší soud je otázka, zda žalovanému (v situaci, kdy je nesporné, že řízení o odvolání žalobce proti platebnímu výměru správce daně ze dne 7.11.2016, č.j. 4686125/16/3001-51524-711470, bylo zahájeno a stále běží bez rozhodnutí ve věci samé) pro rozhodnutí ve věci samé již uplynula zákonem stanovená lhůta či nikoli, tj. zda je nečinný či nikoli. Zároveň je třeba předeslat, že zdejší soud nemůže v řízení podle § 79 a násl. s.ř.s. stanovit, jak má být v řízení vedeném před žalovaným rozhodnuto, tj. k jakému závěru má ten, kdo má povinnost rozhodnout, v řízení dospět, ani jej zdejší soud nemůže svým rozhodnutím nepřímou navádět k vedení správního řízení určitým směrem (k uskutečňování konkrétních kroků, jimiž by byl nasměrován k rozhodnutí ve věci samé konkrétního obsahu, resp. s konkrétním výsledkem).
18. Pokud jde o lhůtu k vydání rozhodnutí o odvolání ve smyslu § 116 daňového řádu, tak ta není daňovým řádem, ani jiným zákonem, stanovena. Podle § 38 odst. 1 písm. b) daňového řádu je osoba zúčastněná na správě daní oprávněna dát podnět nejbližší nadřízenému správci daně v případě, že správce daně nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů, protože neprovedl úkon ve lhůtě, která je pro provedení takového úkonu při správě daní obvyklá.
19. Pro žalovaného tedy plyne z daňového řádu požadavek vyřídit odvolání ve lhůtě obvyklé, která je stanovena pokynem Ministerstva financí č. MF-5 o stanovení lhůt při správě daní a která činí šest měsíců. Lhůta obvyklá pro vyřízení odvolání by v posuzovaném případě tedy uplynula dne 8.6.2017. S ohledem na její prodloužení Generálním finančním ředitelstvím o šest měsíců tato lhůta uplynula dne 8.12.2017.
20. Z obsahu správního spisu, jak byl žalovaným předložen, vyplynulo, že dne 13.11.2016 byl žalobci doručen platební výměr správce daně ze dne 7.11.2016, č.j. 4686125/16/3001-51524-711470, proti němuž podal žalobce dne 8.12.2016 odvolání, které doplnil dne 22.2.2017.
21. Pokud jde o jednotlivé úkony žalovaného, jak jsou podávány z předložené části daňového spisu, tak žalovaný dne 16.2.2017 obdržel odvolání společně se spisovým materiálem a stanoviskem správce daně k podanému odvolání (stanovisko č.j. 36100/17/3001-51524-711470 ze dne 16.2.2017).
22. Dne 4.4.2017 žalovaný obdržel doplnění odvolání ze dne 22.2.2017, společně se stanoviskem správce daně k doplnění odvolání (stanovisko č.j. 1012435/17/3001-51521-711470) a částí daňového spisu správce daně od doplnění odvolání (obsahující písemnosti správce daně od 22.2.2017 do 28.2.2017).

23. Dne 1.6.2017 podal žalovaný žádost o prodloužení lhůty stanovené v pokynu č. MF-5 k vyřízení odvolání (žádost žalovaného č.j. 24333/17/5300-21441-702127). Pokud jde o odůvodnění žádosti, žalovaný v ní uvádí, že správce daně na základě výsledků postupu k odstranění pochybností neuznal nárok žalobce na odpočet daně od personálně propojeného dodavatele uplatněný na základě daňových dokladů na nákup dopravních prostředků zn. Ferrari, Nissan Juke Facelift či Harley-Davidson, mobilních telefonů, PC a vytvoření webových stránek ve výši celkem 1 818 285 Kč. Žalovaný uvedl, že spisový materiál je ve stádiu posuzování z pohledu kompletnosti a z hlediska požadavků judikatury Soudního dvora EU, pokud jde o znaky podvodného jednání na dani z přidané hodnoty. S ohledem na uvedené, i s ohledem na velké množství námitek týkajících se procesního postupu správce daně a obsáhlý spisový materiál, je podle žalovaného lhůta pro vyřízení odvolání, tj. do 8.6.2017, nedostačující. Generální finanční ředitelství žádosti vyhovělo a lhůtu prodloužilo o 6 měsíců, tedy do 8.12.2017 (písemnost č.j. 67911/17/7100-20117-010207).
24. Dne 23.10.2017 se žalobce obrátil na žalovaného s dotazem na stav odvolacího řízení. Žalovaný na žádost reagoval přípisem ze dne 1.11.2017, v němž žalobce informoval o prodloužení lhůty do 8.1.2017 (přípis č.j. 46915/17/5300-21441-702127).
25. Žalovaný poté dne 19.12.2017 písemností č.j. 54902/17/5300-21441-702127 pověřil správce daně (Finanční úřad pro Jihomoravský kraj) doplněním podkladů pro rozhodnutí o odvolání, a to do 30.3.2018. Tyto podklady byly žalovanému předloženy dne 6.6.2018 písemností č.j. 1050843/18/3001-51525-712563, v níž jsou také shrnuty jednotlivé úkony správce daně realizované od 21.12.2017 do 17.5.2018, kdy byla správci daně doručena odpověď na výzvu.
26. Z obsahu správního spisu tedy plyne, že žalovaný neprováděl v odvolacím řízení jakékoli úkony ve věci samé, kromě studia věci a pověření správce daně k doplnění spisového materiálu, k němuž došlo dne 19.12.2017. Od 4.4.2017, kdy bylo žalovanému doručeno stanovisko správce daně k doplnění odvolání, až do 19.12.2017, kdy žalovaný pověřil správce daně doplněním podkladů - tedy po dobu osmi měsíců, ze spisového materiálu neplyne, že by žalovaný v řízení učinil jakýkoli úkon, kromě podání žádosti Generálnímu finančnímu ředitelství o prodloužení lhůty.
27. Pokud jde o úkony žalovaného po 6.6.2018, tedy poté, co mu byly správcem daně zaslány doplněné podklady pro rozhodnutí, ze správního spisu, který byl zdejšímu soudu předložen dne 30.7.2018, neplyne, že by žalovaný byl v odvolacím řízení jakkoli činný.
28. Pokud jde o úkony žalovaného po 30.7.2018, zdejší soud u jednání zjistil, že žalovaný v řízení o odvolání vydal dne 31.10.2018 výzvu podle § 92 odst. 4 daňového řádu, kterou žalobce vyzval, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy prokázal, že v daňovém přiznání za zdaňovací období únor 2016 uplatnil nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění dle daňových dokladů č. 50156011 a č. 10001600 (nákup dopravních prostředků) dle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro předmětná zdaňovací období, v souladu se smyslem a účelem Směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28.11.2006, o společném systému daně z přidané hodnoty.
29. Nevydal-li tedy žalovaný rozhodnutí ve věci samé ani ve lhůtě prodloužené Generálním finančním ředitelstvím, tedy do 8.12.2017, a to za situace, kdy v této době neuskutečnil

dokonce ani jakýkoli procesní úkon směřující k rozhodnutí ve věci samé (úkonem ve věci samé nemůže být podání žádosti o prodloužení lhůty ke Generálnímu finančnímu ředitelství), stal se již v té době nečinným. Žalovaný byl nečinný i nadále, neboť učinil ve věci samé úkon až dne 19.12.2017, kdy pověřil správce daně doplněním řízení, přičemž v období od 21.12.2017 do 17.5.2018 sice správce daně činil v odvolacím řízení úkony spočívající v shromažďování dalších skutkových podkladů, nicméně od 6.6.2018 až do 31.10.2018 žalovaný opět žádný procesní úkon směřující k vydání rozhodnutí ve věci samé neučinil. Nečinnost žalovaného od 4.4.2017 do 19.12.2017 a od 6.6.2018 do 31.10.2018, jež je ze správního spisu zjevná, nemůže být bez dalšího omluvena tvrzením o složitosti nastudování věci, neboť studování věci v daném případě započalo dne 4.4.2017 a trvalo ve svém souhrnu více jak deset měsíců.

30. Řízení o odvolání u žalovaného tedy zatíženo nečinností je a na žalovaného je třeba jako na nečinného hledět i pohledem skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí soudu. Nejde zároveň o nečinnost, jež by byla přičitatelná žalobci.
31. Zdejší soud tedy uzavírá, že žalovaný je ve věci nečinným. Proto mu bylo podle § 81 odst. 2 s.ř.s. uloženo rozhodnout v řízení o odvolání žalobce proti platebnímu výměru správce daně ze dne 7.11.2016, č.j. 4686125/16/3001-51524-711470, a to ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobci plyne patnáctidenní lhůta k reakci na výzvu žalovaného, která může být ve smyslu § 36 daňového řádu prodloužena. Poté bude žalovaný povinen postupovat v intencích § 115 odst. 2 a 3 daňového řádu. S ohledem na to považuje zdejší soud lhůtu šedesáti dnů k vydání rozhodnutí o odvolání, a to zejména s ohledem na již uplynulou dobu řízení, během níž mohl žalovaný studovat věc, za přiměřenou. Zdejší soud tak nemohl vyhovět návrhu žalobce, aby žalovaný o odvolání proti platebnímu výměru správce daně rozhodl do patnácti dnů od právní moci rozsudku, neboť takové povinnosti by žalovaný s ohledem na zákonné lhůty plynoucí z požadavků § 115 odst. 2 a 3 daňového řádu nemohl objektivně dostat.
32. Pokud jde o žalobu v části směřující proti nezákonnému postupu žalovaného coby nezákonnému zásahu, tu lze strukturovat do dvou argumentačních linií, přičemž v žádné z nich nelze shledat přípustnost žaloby. Zdejší soud primárně vychází ze zásady, že přezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem je přezkumem předčasným a odporujícím systematické soudnímu řádu správního. *„Prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které zpravidla směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2006, č.j. 8 Aps 2/2006-95). Pomocí zásahové žaloby *„nelze docílit „předstižného“ posouzení zákonnosti takových jednotlivých procesních úkonů správce daně, které samy o sobě nemají povahu zásahu ve smyslu § 82 s.ř.s., ale jejichž zákonnost může mít význam při posuzování zákonnosti případného rozhodnutí, jímž by na základě zjištění z daňové kontroly byla stanovena daň“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.11.2016, č.j. 1 Afs 183/2014-55, č. 3566/2017 Sb. NSS). Extenzivní výklad pojmu zásah by umožnil rozložit daňové řízení v nespočetnou řadu individuálních zásahů, které by mohl daňový subjekt napadnout nespočtem zásahových žalob. Pokud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s.ř.s., musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., i kdyby byla tvrzení žalobce

pravdivá. Chybí totiž podmínka řízení spočívající v přijatelném tvrzení nezákonného zásahu.

33. Žaloba v sobě obsahuje i nijak neodůvodněnou námitku nezákonnosti zahájení postupu k odstranění pochybností prvostupňovým správcem daně a nezákonnosti celého daňového řízení. Takto formulovaná námitka je námitkou, kterou lze uplatnit jak v odvolání proti platebnímu výměru, tak eventuálně v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s.ř.s. Žalobní tvrzení neobsahují žádnou argumentaci, jež by nasvědčovala okolnostem, pro něž by měl zdejší soud na celé daňové řízení nahlížet jako na „zásah“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s.ř.s. V žalobě tedy chybí explicitní tvrzení nezákonného zásahu žalovaného, jenž by se vymykal svojí povahou vadám či pochybením, proti nimž lze zásadně brojit jinými právními prostředky (§ 85 s.ř.s.).
34. Pokud jde o druhou argumentační linii, zdejší soud jí rozumí tak, že v nečinnosti žalovaného v odvolacím řízení spatřuje žalobce nezákonný zásah, jehož důsledkem je zdržování nadměrného odpočtu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20.7.2011, č.j. 1 Aps 1/2011-101, dospěje-li soud k závěru, že se v daném případě nelze domáhat soudní ochrany žalobou před nezákonným zásahem podle § 82 s.ř.s., ale že je namístež žaloba na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s.ř.s., zásahovou žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s.ř.s. Právě ochrana proti nečinnosti správního orgánu je správným a zákonným postupem na ochranu žalobcových práv a současně jinými prostředky, kterými se lze domáhat nápravy ve smyslu § 85 s.ř.s. Ostatně právě tuto obranu žalobce také zvolil.
35. Žalobní argumentace směřující k ochraně proti nezákonnému zásahu žalovaného je tedy jak v části brojící proti průtahům odvolacího řízení, tak v části brojící proti nezákonnosti daňového řízení žalobou nepřipustnou; proto je namístež ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s.ř.s. odmítnout.

IV. Náklady řízení

36. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
37. Žalobce měl ve věci, pokud jde o žalobu v části na ochranu proti nečinnosti, plný úspěch, avšak práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdal. Proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.
38. Pokud jde o žalobu v části brojící proti nezákonnému zásahu žalovaného, ta byla odmítnuta. Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta při jednání, nerozhodl soud o vrácení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč za řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem (§ 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 1. listopadu 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu